

Pintura amb missatge

'Mai no és suficient'

Aquest és el títol de l'exposició de Miquel Mont (Barcelona, 1963) a la Fundació Suñol. La presència d'aquest artista que viu a París des de l'any 1988 en exposicions col·lectives a casa nostra ha estat escadussera però suficient per no perdre el fil d'una sensibilitat exquisida envers la puresa del color, els materials, l'estructura i envers una actualització de l'abstracció postpictòrica, amb un grau elevat de geometria minimalista en un mapa lliure de gest existencial i encarat a la transparència. Certament, estem començant a reviuir alguns dels moments post-conceptuals de final dels anys setanta i primers vuitanta en què ressorgiren visions pictòriques com a confrontació amb el moment conceptual precedent. Com si després d'una recuperació històrica dels llenguatges conceptuals com la que hem viscut (parcial encara), toqués ara recuperar les visions pictòriques que arrelaren en aquella confrontació i que avui es mostren amb voluntat de síntesi.

Pintura 'versus' arquitectura

En l'obra de Miquel Mont hi ha una concentració dels valors mínims, monocroms, apura el *less is more* i obté més densitat i força de la pintura en si mateixa. La presència de formes geomètriques, la relació arquitectònica que estableix amb el mur, la construcció d'obres amb formes i materials superposats en relació geomètrica, conviden a pensar que les mateixes cortines dels finestrals podien haver estat una obra més. Tal és la subtilitat en la relació obra/mur que presenten les quatre sèries de pintures que presenta. En la geometria ens ve al cap el ressò de Robert Mangold; en les propostes al mur, Sol Lewitt; i en el monocrom, Robert Ryman. Ni tan sols podem anomenar-les influències, sinó més aviat línies de confluència dins una de les vies pictòriques de l'abstracció de final del segle XX. En la combinació de materials industrials i del color i textura que aquests aporten, Miquel Mont és excepcional i realista: pladur, metacrilat, alumini, paper de seda, cartró, peanyes de fusta i imatges impreses en blanc i negre, materials entre els quals sovint el blanc de la paret s'incorpora com una superfície més de l'obra.

Missatges

Algunes peces deixen entreveure imatges fotogràfiques seleccionades dels seus quaderns de treball, en una concentració subtil de significats en la superfície pictòrica. Imatges que esdevenen pintura i que s'autoanihilen com a narrativa. En altres peces, és la veu de l'artista en forma de missatge gairebé aforístic: "Nunca es suficiente. Demasiado jamás es bastante" o també: "Quand tu es jeune, tout te fait tellement rêver. Après tu grandis et d'une certaine façon, ça devient... juste réel." *

Rastres invisibles

Als anys vuitanta, es va produir un canvi important a la pintura que trencava la dicotomia entre la figuració i l'abstracció. Les noves generacions de pintors figuratius estaven directament influenciats per l'abstracció. I a l'inrevés. I tots plegats hi afegien un fort component conceptual a les seves maneres de fer.

Neus Martín Royo (Barcelona, 1968) va començar a exposar als noranta amb un treball realista, però no figuratiu, si agafem literalment aquest darrer concepte. Nascuda al Poblenou és normal que sentís fascinació per les velles fàbriques. I més quan li va tocar veure-les enderrocar per obrir la ciutat al mar en el període preolímpic. La visió que va oferir de les factories va ser la d'espais de buidor vital. La figura humana

viures, tendes de moda, centres culturals... que prenen sentit quan la clientela els envaeix, també es caracteritzen per l'absència de personatges. Els pocs que hi apareixen són propietaris o empleats que formen part del context bàsic de l'espai pintat. Entre les imatges que evocuen les obres trobem la Sala Apolo, el Liceu, el Colmado Quílez, el Flash-Flash, el 7 Portes, la Casa Parramón i altres establiments que singularitzen una ciutat enfront de la tendència d'unificar tots els centres de poblacions grans, mitjanes i petites amb els mateixos productes i les mateixes marques. A aquest concepte es refereix l'artista quan titula la mostra *Objectes perduts*.

Però els escenaris de Martín Royo no són indrets inhòspits, buits d'història, són

Sala 1

La mostra *Objectes perduts* té lloc a la sala gran de la Parés (Petritxol, 5 Barcelona), però a més dels quadres de l'interior, cal parar atenció a les peces que es troben al vestíbul: marquen l'enllaç del passat i el present en l'obra de Martín Royo.

Neus Martín Royo, al costat de les seves obres a la Sala Parés. QRIOL DURAN

fuir de les seves escenes fins i tot quan fan referència a espais que en la seva essència han d'estar farcits de vida. Més que oferir un paisatgisme industrial, el que provocava l'obra de Martín Royo és una sensació profunda de solitud. Fins i tot una mica angoixant per un excés de nostàlgia d'un temps que ja s'ha esvaït.

I amb aquesta idea que alguna cosa s'està perdent, l'artista presenta a la Sala Parés l'exposició *Objectes perduts*, que ve a reivindicar els establiments i locals emblemàtics que es perden, es troben en vies de desaparició o senzillament expressen un món que es perdrà en el temps. Una operació d'aparença nostàlgica, però que des de la perspectiva de l'artista també és un reconeixement a espais que se'ls considera seus. Aquests llocs, tot i tractar-se de bars, restaurants, sales de ball, botiges de que-

espais en què la reverberació dels moments viscuts impregnen l'atmosfera que es respira. Rastres invisibles que en aquesta ocasió l'artista ha volgut omplir amb noms concrets amb la col·laboració de l'escriptor i periodista Rafael Vallbona, que ha creat uns quants relats inspirant-se en els quadres. No és nova la relació entre la pintura i l'escriptura, però aquesta col·laboració en concret eixampla la dimensió dels quadres. Si l'espectador ja té per ell mateix aquesta gran possibilitat d'obrir les portes d'un llenç i construir la seva pròpia interpretació, amb els relats de Vallbona, penjats a les parets de la veterana sala, hi afegeix noves excursions facultatives. Amb aquest tràfec, l'enganyosa solitud de les escenes es trenca. Neus Martín Royo fa una mica de Sisa i convida a l'espectador a passejar per les seves obres. *